

paa en Understøttelse fra ham, thi det kunde kun lidet forslaa, men fra hele den Gruppe, hvortil han hørte — skuldes det den Omstændighed, at de havde været saa heldige at have Venstremanden Søren Pedersen til Repræsentant, men at, hvis han ophørte at være deres Repræsentant, vilde dermed ogsaa Følgen, nemlig hans og hans Venners Understøttelse af Jernbanefagen, tabes. Dette er for mig fuldkommen tilstrækkeligt, og jeg vil gjerne lægge denne Fremstilling til Grund for min Opfattelse af Spørgsmaalet. Men det er faldet mig ind, at det egentlig er et ganske mærkeligt dialektisk Dilemma, hvori det ærede Medlem har bragt sig ved denne Leilighed. Han har sagt i Kredsen: „Det vil jeg sige Eder, det er Eders hidtilværende Repræsentant, som har Fortjenesten af, at Jernbanetanken har kunnet holdes oppe, og derfor bør I vælge ham igjen, ellers miste I Jernbanen.“ Men samtidig siger det ærede Medlem til os: „Hvis virkelig en Valgkreds skulde være saa ynkelig, svag og ussel, at den skulde gaa hen og forandre sin Mening om det politiske Spørgsmaal, hvorledes den skulde lade sig repræsentere i Folkethinget af Hensyn til en saadan underordnet materiel Interesse som en Jernbane, vil jeg — det ærede Medlem — ringeagte en saadan Kreds og ikke give den en Jernbane.“ Nu indtræder altsaa det mærkelige Tilfælde, at, hvis Afsenskredsen havde fulgt det ærede Medlems stærke Tiltale og ladet sig bevæge af Hensynet til Jernbanen til at vælge sin forrige Repræsentant, Venstremanden Søren Pedersen, saa vilde det ærede Medlem for Kjøbenhavn's Amts 5te Valgkreds faae en saadan Foragt for denne Afsenskreds, at han ikke vil give den en Jernbane. Det er virkelig en saa uheldig Situation, hvori det ærede Medlem er kommen, at vi meget maa lykønske ham til, at Søren Pedersen ikke blev valgt, thi da vilde Afsenskredsen have mistet det Haab, som han har giuet den i det Tilfælde, at den valgte Søren Pedersen. Derimod kan Kredsen maasse nu fatte nyt Haab, da det ærede Medlem har set, hvor djærv og energisk Afsenskredsen har modstaaet alle disse Appeller til Jernbaneinteresser, saa at han mulig af Respekt for denne Kredses Fasthed og Udboldenhed fatter Beslutningen at skænke den en Jernbane.

Solfstein-Ledborg: Det ærede Medlem sagde, at jeg altsaa havde sagt, at Afsens, dersom Kredsen ikke gjenvalgte Søren Pedersen eller i det Hele valgte et Medlem af Venstre, vilde tabe den Understøttelse for sine Jernbaneinteresser, som den ellers kunde vente at faae. Det, siger jeg, er ikke rigtig, det har jeg ikke sagt, jeg har sagt at saa vilde Stillingen forandre sig saaledes, at de Grunde, som da være til Stede, der kunde bevæge En til at støtte Sagen, vilde være faldne bort, og da der i Dieblisset ikke var andre Grunde for en

Jernbane, maatte den vel faa falde bort med det Samme. Det ærede Medlem veed jo ikke, hvorfor jeg er imod en Jernbane til Afsens, om det er paa Grund af Banens Retning, eller om det er paa Grund af de almindelige Bestemmelser i Loven, som ikke vedrøre Afsensbanen, men som ere fædede sammen med den, og det er jo ogsaa mindre vigtigt. Der kan jo indtræde Tusinde Tilfælde, som kunne gjøre, at man trods sin Uviljelighed ikke desto mindre kan gaae den foreslaaede Vej. Dette har imidlertid Intet med denne Sag at gjøre. Det Gæste, der er sikkert, er, at jeg har sagt, at det er et uretsferdigt Angreb paa Søren Pedersen, naar man giver ham Skyld for at have forhindret, at der kom en Jernbane til Afsens, thi er der Noget, som har udrettet Noget for Afsensjernbanen, er det ham. Det var min Tankegang, og fremdeles, at hvis Kredsen valgte den modsatte Løstid og gif den Vej, som blev den tilraadet paa et Møde, som jeg senere skal komme tilaaage til at omtale, vilde den netop modvirke sin Jernbane, thi saa vilde den Gaund være falden bort, som bevægede mig og Andre til at se bort fra de Grunde, som talte imod en Jernbane. Det ærede Medlem søiede derefter til, at, hvis nu Afsenskredsen havde ladet sig bestemme af dette Hensyn og havde valgt Søren Pedersen, vilde den først være uheldig stillet. Men denne Logik kan dog ikke udledes af et eneste Ord af, hvad jeg har sagt. Jeg har ganske simpelt sagt, at jeg slet ikke tror, at Afsenskredsen i sin store Selshed af Hensyn til Jernbanen vil stemme paa en vis Maaade. Det er heller ikke Jernbanespørgsmaalet, der i dette Tilfælde egentlig er blevet brugt som Agitationsmiddel. Det var specielt Rigsdagsmændens Uduelighed og Mangel paa Sver for at fremme Kredens Jernbaneinteresser, som blev anført. Det var et personligt Angreb, som blev rettet paa Søren Pedersen, og det kom ikke frem i den Form, at Spørgsmaalet nu dreiede sig om Jernbane eller ikke Jernbane. Det var en Bestyrling for Mangel paa Dygtighed til at skaffe en Jernbane tilveie, som jeg imødegik. Jeg tror ikke, at man ved at bruge Kredens Lyst eller Ulyst til en Jernbane kunde faae den til at forandre sin Stemmegivning, men vel, at man ved at udsllynge en uberettiget Insinuation mod den vedkommende Folkethingsmand, der jo paany var Kandidat, kunde paavirke Kredens Stemning imod ham, og det er det, der har været Spørgsmaal om i Kredsen, og som rimeligvis har haft en afgjørende Indflydelse paa Valgets Udfald. Jeg antager, at Kredsen har sin bestemte Anskuelse om, hvilken Jernbane den vil have, og at den har sin bestemte politiske Opfattelse, og at den paa Grundlag af dette sammenfattende Hele indtager sin Stilling til Valget. Men jeg tror, at det gjælder denne Kreds som enhver anden, at den desuden tænker paa, hvorledes den skal faae en Mand, som kan være skiftet